

Kariyerimde

İKİNCİ BAHAR

Nuray Ergeç Akmeriç

Başlarken

Doğada kaç farklı yeşil tonu var, hiç düşündünüz mü?

Ben bir yıl öncesine kadar hiç düşünmediğimi, bu bahar bir gün yürüyüş yaparken fark ettim. Fark ettikten sonra merak edip araştırsaydım belki kaç farklı tonda yeşil olduğunu bulurdum, ama sanırım bulmak istemedim. Çünkü bulsaydım o zaman zihnime bir sınır koyacaktım, ki bunu artık yapmak istemiyorum.

Evet, “artık” yapmak istemiyorum. Kırk dokuz yaşımın son aylarını sürüyorum. Kitabımı ne zaman bitireceğimi bilmiyorum, ama kendimi bildim bileli zihnime koyduğum sınırları artık kaldırıyorum. Zaten bu kitabı yazmaya da sınırları kaldırdığım ya da kaldırmaya niyet ettiğim için başladım.

....

Yukarıdaki satırları üç yıl önce yazmıştım. Şimdi elli iki yaşındayım. Kitap yazma fikri aklıma ilk olarak profesyonel iş hayatımı noktaladığım 2009 yılında geldi. İçime düşen o kıvılcımla yukarıda okuduğunuz ilk üç paragrafı yazdım. Sonra da uzun bir süre, yaklaşık üç yıl bölük pörçük notlar dışında kalem oynatamadım. Yazmak yerine bol bol kendimle konuştum. Bu konuşma esnasında neler demedim neler:

- “Keşke iş hayatında yıllar içinde yaşadığım olumlu/olumsuz anılar için günlük tutsaymışım.”

- “Yıllardır rapor dışında bir şey yazmadın, şimdi tutmuş kitap yazacağım diyorsun. Komik olma!..”

- “İlkokul ve lisede ne güzel kompozisyon yazardın, hatta bazı yarışmalarda ödül kazanmıştın. Yaparsın sen bu işi!..”

- “Senin bu yaptığın yazarlara karşı saygısızlık. Kolay mı sanıyorsun kitap yazmayı?”

- “Dilbilgin yeterli olur mu acaba?¹”

- “Ayşe Arman, *“kimse okumazsa ben okurum”* diyerek bir kitap yazmıştı. O zaman garip gelmişti, ama haklıymış. Kimse okumazsa okumasın, ben yine de yazayım.”

- “Yazmalıyım, gençler faydalanabilirler.”

¹ Birlikte çalıştığım iş arkadaşlarım bu cümleyi okuyunca, *“Hadi canım sen de”* diyecekler, biliyorum.

Galiba en çok bu sonuncusu etkili oldu kitabı yazmaya karar vermemde. Yıllar önce bir televizyon röportajı öncesi program yapımcısına, “Benim öyle sıra dışı bir kariyer öyküm yok. Neden benimle röportaj yapıyorsunuz?” diye sormuştum. Yanıtı beni etkilemişti: *“Siz bir kadın olarak erkek egemen bir toplumda üst düzey yönetici koltuğuna bir holding sahibinin kızı olduğunuz için değil, merdivenleri yavaş yavaş çıkararak gelmişsiniz. Şimdi bizi Anadolu’dan izleyen bir genç kız için nasıl bir umut, ne kadar güzel bir rol model olacağınızı düşünüsenize.”* Söyleyecek bir söz bulamamıştım. Galiba haklıydı.

Profesyonel iş hayatımı noktaldıktan bir süre sonra kariyerimde ikinci baharım başladı. Elbette öyle hemen değil, detaylarını ilerleyen sayfalarda anlatacağım bir sürü gelgitten sonra. Bu gelgitler sırasında kendi yaşam amacım üzerinde çalışma fırsatım oldu. Ve yaşam amacımı kaleme aldığım da kendim de şaşırdım. Şöyle yazmıştım: *“Kendimi ve yaşayan tüm canlıları severek, sağlığıma dikkat ederek, yeni şeyler öğrenerek ve uygulayarak; insanlara faydalı olmak, herkes tarafından erişilebilir hizmetlerle insanların yaşamlarında fark yaratmak, tanıdığım kişilerle sağlıklı, güvenilir ilişkiler kurmak ve kâr amaçlı olmayan kuruluşlarda çocuklar ve gençler için gönüllü çalışmalar yapmak.”*

Eh, o zaman ben bu kitabı yazmalıydım ve yazdım. Okurken sadece kariyer öyküme değil, kendi içime yaptığım yolculuğa da şahit olacaksınız. Umarım keyifle okur, kendinizden bir şeyler bulur, kendinize bir şeyler katarsınız.

Nuray Ergeç Akmeriç

Haziran 2012